

κόριτσο θά πιαστή.» Ἐνθ' τὸ ὄνομα «Βερνέρτος» ἐν συναφείᾳ μὲ τὰς λέξεις: «Μὴ στείλῃς τὰ γράμματα πρὸ τοῦ νὰ σοῦ γράψω» ἐβεβαίουν αὐτὴν, ὅτι ὁ Κάλμαν ἐμῆχανάτο καταχθόνιον σχέδιον ἐναντίον της, ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλου τινὸς κακοῦργου ἐν Νέα Ὑόρκη. Ἐπειτὰ δὲ συνεπιγίγνεν ἀλγεινότερα τὴν καρδίαν της ἡ φοβερὰ σκέψις, ὅτι ὅλαι τῆς αἱ ἐλπίδες καὶ τὰ χρυσὰ ὄνειρα ἐματαιοῦντο ἤδη, τὰ ἱερώτατα αἰσθήματα τῆς καρδίας της ἐνεπαίζοντο, καὶ ἠφανίζετο διὰ παντός ἡ εὐτυχία, ἥτις ἐπὶ μίαν στιγμὴν εἶχε λάμψῃ πρὸ τῶν ὀμμάτων της. Ῥεῦμα δακρύων ἐξώρμησεν ἀκατάσχετον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἀνακουφίζον τὴν τρεθλιμμένην καὶ πολυπλάτῃ καρδίαν της.

Τῇ ἐπομένῃ πρωτῇ ἐνεφανίσθη ὁ Κάλμαν ζητῶν νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς δεσποινίδος Σιδωνίας. Ἡ ὑπηρετρία τῷ εἶπεν ὅτι ἡ δεσποινὴς σήμερον εἶνε ἀσθενής καὶ δὲν δύναται νὰ τὸν δεχθῇ. Ὁ μεσίτης ἔμεινεν ἐκπληκτὸς ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ καὶ προσεπάθει νὰ καλύψῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐξωγραφημένην ὀργήν, ἀλλὰ δὲν συνέλαβε καμμίαν ὑπόψιν καὶ ἀπῆλθε, εἰπὼν ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ αὐρίου.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἦλθεν ὁ δικηγόρος, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του ἐβεβαίωσε τὴν Σιδωνίαν ὅτι ἡ εὐτυχία της ἠφανίσθη διὰ παντός. «Ἐνχαριστήσατε τὴν τύχην σας» εἶπεν ὁ δικηγόρος «ὅτι σας ἔφερεν ὡς σώτειράν τὴν τυφλὴν αὐτὴν κόρην. Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ τηλεγράφημά μας: «Ἐπὶ τὸ ὄνομα Ῥοδόλφος Βερνέρτος κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Stanton-Street 430 εἰς τὸ ἑβδομον πάτωμα ἀνδρῶπος, πεντηκονταετῆς περίπου, ἄσπρος, ἀργός, ὑπόπτου διαγωγῆς. Περιφέρεται πάντοτε πλησίον τοῦ λιμένος καὶ φαίνεται ζῶν δι' ἀπάτης καὶ ἀγυρίας.» — Βλέπετε;» ἐξηκολούθησεν ὁ δικηγόρος «ποῖον καταχθόνιον σχέδιον ἐπέλεξε ἐναντίον σας; Τώρα πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ ἀγύρου Κάλμαν. Θὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι δὲν εἰσέβη τίποτε καὶ ὅτι ἐνεπλήχθη ἐν ἀγνοίᾳ του εἰς αὐτὸ τὸ σχέδιον, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Ἐναντίον αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλο εἰ μὴ ἡ μαρτυρία τῆς τυφλῆς. Τὸν συνένοχόν του ἐν Νέα Ὑόρκη δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸν καταδιώξωμεν, ἰσως δὲ τὸν προστατεύει καὶ ὁ ἀμερικανικὸς νόμος. Ἐν τούτους πηγαίνω ἀμέσως εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, ἀφοῦ πρότερον ὁμιλήσω μίαν στιγμὴν μετὰ τὴν Δίναν.»

Ἡ τυφλὴ προσεκλήθη εἰς τὸ δωμάτιον καὶ διηγήθη αὐτολεξεῖ καὶ χωρὶς νὰ παραλείψῃ τίποτε ἐξ ὧν ἤκουσε τότε παρὰ τῶν ξένων φωνῶν. Ὁ δικηγόρος ἐσημείωσεν ἐπὶ τοῦ χάρτου τοὺς λόγους τῆς Δίνης καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ Σιδωνία ἐνηγκαλίσθη καὶ κατεπάσθη τὴν τυφλὴν σώτειράν της καὶ διηγήθη αὐτῇ τὰ διατρέχοντα.

Ἡ εἰσαγγελία ἐσκέφθη ἐπὶ μακρὸν ἂν ὤφειλε νὰ προβῇ αἰφνιδίως εἰς σύλληψιν τοῦ Κάλμαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, παρακινήσεια ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Κάλμαν εἶχεν ἤδη κάμῃ ὅλας τὰς προετοιμασίας πρὸς ἀναχώρησιν καὶ ἀποίκισιν, διέταξε τὴν σύλληψίν του. Συγχρόνως ἐγένετο ἔρευνα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κάλμαν, καὶ ἐνταῦθα ἀνεκαλύφθησαν μετὰ τῶν ἐγγράφων μερικὰ φύλλα, ἐκ τῶν ὧν ἐφαίνετο ὅτι ὁ Κάλμαν εἶχεν ἀσκηθῇ εἰς τὴν ἀπομίμησιν νέου γραφικοῦ χαρακτήρος, ὅστις ὁμοίαζε πολὺ μετὰ τὸν τοῦ Βερνέρτου. Ὡσαύτως ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ Κάλμαν κατάρθωσε νὰ πορισθῇ ἐπιστολὰς

τινας, τὰς ὧν ὁ Ῥοδόλφος Βερνέρτος εἶχε στείλῃ ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὸν πρῶτον προϊστάμενόν του, ὅτε ἐπλήρωνε τὰ κλάπεντα χρήματα.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ Κάλμαν ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο ἀδῶος, καὶ πρᾶγματι δυσκόλως θὰ κατεδεικνύετο ἡ ἐνοχὴ του, ἂν ἡ μαρτυρία τῆς τυφλῆς ἐν τῇ γενικῇ συνεδριάσει δὲν ἐνεποίει ἰσχυροτάτην ἐντύπωσιν. Οἱ δικασταί, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ συνήγορος ἔδесαν τὴν τυφλὴν εἰς δοκιμασίαν, ἵνα ἴδωσιν ἂν δὲν ἠπατάτο ποτὲ ἐν τῇ διακρίσει καὶ ἀναγνωρίσει τῶν ἀπαξ ἀκουσθεῖσάν φωνῶν. Ἀλλὰ μετὰ θαύματος ἀκριβείας ἀνεγνώριζεν ἡ τυφλὴ πάσας τὰς φωνάς, ἀκόμη καὶ ὅταν τὰ πρόσωπα μετεβάλλον θέσιν, καὶ ὠμίλουν δυνατὰ ἢ σιγὰ.

Ἡ μαρτυρία τῆς τυφλῆς ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ Κάλμαν λίαν ἀποδαρυντικῶς. Μέχρι τοῦδε οὐδέποτε εἶχεν ὑποπτεύσει, ὅτι εὐρίσκειτο ἀνδρῶπος ἔχων τὴν παραμικρὰν γνῶσιν περὶ τοῦ καταχθόνιου σχεδίου του. Τώρα ὅμως ἀπώλεσε ὅλον του τὸ θάρρος καὶ ὀλην του τὴν θρασύτητα καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα. Ὁμολόγησε λοιπὸν ὅτι πρᾶγματι ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ ἰδιοποιηθῇ τὴν περιουσίαν τῆς Σιδωνίας, ὅτι αἱ ἐργασίαι του ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἔβαινον ὀσημέραι ἐπὶ τὸ χεῖρον καὶ ὅτι ἐσκόπει ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ὅπως ἀρχίσῃ ἐκεῖ νέον βιοποριστικὸν στάδιον μετὰ τὰ χρήματα τῆς Σιδωνίας. Τυχαιῶς εἶχε μάθῃ, ὅτι ἡ Σιδωνία ἔτρεφεν εἰσέτι τὸν παλαιὸν της ἔρωτα πρὸς τὸν Ῥοδόλφον Βερνέρτον. Ὡσαύτως ὁμολόγησεν ὅτι εἶχε κάμῃ γνωριμίαν μετὰ ἄλλον τινὰ ἀπατεῶνα, ὅστις διὰ διαφόρους ἀγυρτείας καταδιωκόμενος κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Τὸν ἀγύρτην τοῦτον παρεκίνησε νὰ προσλάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ Βερνέρτου, ἀφοῦ ὡς γινώσκον ἐν Ἀμερικῇ οὐδέποτε ζητοῦνται διαβατήρια. Εἰς αὐτὸν εἶχε δώσει ὁ Κάλμαν ἐτοιμοὺς τὰς διὰ τὴν Σιδωνίαν ἐπιστολάς, πεπεισμένος ὅν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ἡ Σιδωνία ἀμέσως ἐκ τῆς πρώτης ἐπιστολῆς θὰ ἠπατάτο καὶ θὰ ἀπεδέχετο προθύμως τὴν πρότασιν περὶ ἐκποιήσεως τῶν κτημάτων της καὶ μετοικήσεως εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Διὰ τὴν οἰκίαν καὶ διὰ τὰ κτήματα τῆς Σιδωνίας εἶχεν ἤδη εἶρη ἀγοραστὰς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς οἶαν δῆποτε τιμὴν, ἵνα ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Σιδωνίας ἀναχωρήσῃ καὶ αὐτὸς μετὰ τὸ προσεχὲς ἀτμόπλοιον εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Ἄν ἔξη ἀκόμη ὁ Βερνέρτος, περὶ τοῦτου οὐδὲν ἀπολύτως ἐγίνωσκεν ὁ Κάλμαν, οὔτε καὶ τὸν εἶχε γνωρίσῃ καλά. Ὅσα εἶχε γράψῃ ἐν τῇ πλαστῇ ἐκείνῃ ἐπιστολῇ, ἦσαν καθαρὰ ψεῦδη πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς Σιδωνίας.

Ἡ ποινὴ τοῦ ἐνόχου, καίπερ ἐλαφρυνθεῖσα πῶς διὰ τῆς πληρεστάτης ταύτης ὁμολογίας, ἦτο ὅμως λίαν ἀσθερὰ καὶ ἀνάλογος πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ἐνοχῆς του. Ἀλλ' ἡ Σιδωνία ὑπέφερε πολὺ ἐκ τῶν σφοδρῶν τούτων συγκινήσεων. Πωλῆσασα τὴν οἰκίαν καὶ τὰ κτήματά της καὶ παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς τὴν τυφλὴν κόρην καὶ τὴν πιστὴν ὑπηρετρίαν της μετέβη εἰς ἄλλην τινα μικρὰν πόλιν τῆς Γερμανίας καὶ ἠγόρασε μικρὰν τινα ἐκκλησίαν παρὰ τῷ Ῥήνῳ, ἐνθα ἔζησεν ἐν ἀπομονώσει καὶ ἐν ἀδελφικῇ πλέον ἀγάπῃ μετὰ τῆς Δίνης. Περὶ τοῦ Ῥοδόλφου Βερνέρτου οὐδὲν ἠκούσθη πλέον.

A. B.

1. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΡΟΥΔΙΝΗΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 353).

2. «ΑΡΟΝ, ΑΡΟΝ, ΣΤΑΥΡΩΣΟΝ ΑΥΤΟΝ.» Εἰκὼν ὑπὸ Charles Berlat (ἐν σελ. 356—357).

Μικρὸς παρήλθε χρόνος, ἀφ' οὗ τοῦ χριστεπώνυμος κόσμος εἰς τὰς ἱεράς τῆς Τεσσαρακοστῆς εἰσῆλθεν ἡμέρας· ἑορτάζομεν τὰς συγκινητικωτάτας ἑορτάς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν· τὰ ἱερά σκευὴ μέλανα ἐνεδύθησαν· αἱ

ἱεραὶ τράπεζαι μελανειμονοῦσι, πάντα δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν τοῖς ναοῖς πένθημα καὶ σοβαρὰ ἐμφανίζονται· ἀνεπαισδήτως στρέφεται ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία ἡμῶν πρὸς τοὺς ἁγίους τόπους, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ μάρτυρες τῶν Παδῶν τοῦ Σωτῆρος· τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἡ αὐλὴ τοῦ Ἀννα καὶ Καϊάφα, τὸ πραιτώριον τοῦ Πιλάτου, ὁ Γολγοθᾶς, εἰσὶ τὰ σπουδαιότερα σημεῖα, περὶ ἃ περιστρέφεται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ βίος τῆς Ἐκ-

κλησίας ἡμῶν. Πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἡμερῶν τούτων ἀνάλογον ὕλην παρέχει ἡμῖν σήμερον ἡ ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ παρισταμένη ἐπιτυχὴς εἰκὼν ἐνὸς ἐκ τῶν ἀχράντων Παθῶν τοῦ Σωτῆρος· ἡ εἰκὼν παρουσιάζει ἡμᾶς εἰς τὸ πραιτώριον τοῦ Πιλάτου, ἔνθα ἀνακρίνεται ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀναβρασμοῦ τῆς μανίας τῶν Ἰουδαίων. κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰωσήπου ἦτο μέγα καὶ πολυτελὲς οἰκοδόμημα, τὸ ποτὲ παλάτιον τοῦ Ἡρώδου· πρὸ αὐτοῦ εὐρίσκεται τὸ βῆμα τοῦ Πιλάτου, ἐφ' οὗ ἀνέβαινε οὗτος, ὁσάκις ἐδίκασε τοὺς Ἰουδαίους. —

Ἦδη πρὸ πολλοῦ προηγῆθη ἡ ἐν Γεθσημανῇ ἀγωνία τοῦ Ἰησοῦ, ἐν τῇ βαθεΐᾳ νυκτὶ τῆς Πέμπτης ἐπηκολούθησεν ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ σύλληψις τοῦ Σωτῆρος, ἐν τῇ αὐτῇ νυκτὶ μετηνέχθη πρὸ τοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ταχέως συνήρχετο τὸ συνέδριον, ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ Ἰησοῦ. Τῆς πρωΐας ἤδη ὑποφωσκούσης, κατεδίκασαν Αὐτὸν εἰς θάνατον οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἀκολουθῶν δὲ ἀπήγαγον Αὐτὸν πρὸς Πιλάτον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς καταδίκης.

Ἐν τῇ ἀνακρίσει διαβλέπει εὐθὺς ὁ Πιλάτος τὴν μοχθηρίαν τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἔχει τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν περὶ τοῦ ἀβασίμου πάσης κατηγορίας, καὶ καταβάλλει πάντα τὰ δυνατὰ μέσα πρὸς ἀποφυγὴν τῆς θανατικῆς καταδίκης· ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀπέναντι τῶν θανασίμων ἐχθρῶν καὶ τὸ ἡθικὸν μεγαλεῖον Αὐτοῦ συνέκλιναν τὸν Πιλάτον, ἡ πεποίθησις δὲ αὐτοῦ περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Ἰησοῦ καθίστα δυσχερὴ τὴν θέσιν τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις ἤδη ἐξήτει ἀφορμὴν, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ἀμνηστίας· τὴν ἀφορμὴν ταύτην ἐχορήγησε τῷ Πιλάτῳ τὸ ὄνομα Γαλιλαῖος· ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅπως ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοῦ βάρους πάσης εὐθύνης, παραπέμπει τὸν Γαλιλαῖον πρὸς τὸν τετράρχην τῆς Γαλιλαίας, Ἡρώδην τὸν Ἀντίπαν, ἐνεκα τῶν ἐορτῶν διατρίβοντα κατὰ συγκυρίαν ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ἀλλὰ πᾶσα ὑπεκφυγὴ ἀπέβη ματαία· τὰ στίφη ἐπιστρέψαντα ἀπρακτὰ ἀπὸ τοῦ Ἡρώδου, ἀπαιτοῦσιν ἐπιμόνως παρὰ τοῦ Πιλάτου τὴν καταδικὴν τοῦ Ἰησοῦ. Μάτην ἐπαναλαμβάνει οὗτος, ὅτι οὐδεμίαν ἐνοχὴν εὐρίσκει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ, μάτην ὑπενθυμίζει αὐτοῦς, ὅτι καὶ ὁ Ἡρώδης ἀθῶον Αὐτὸν ἐκήρυξε· βλέπων ὅτι ταῦτα εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσι, μᾶλλον δὲ θόρυβος γίνεται, προτείνει αὐτοῖς κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, ἵνα κατὰ τὴν ἐορτὴν ἀπολύῃ δέσμιόν τινα, τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ Βαραββᾶ ἀφ' ἑτέρου, διαβοήτου κακούργου τῆς χώρας ἐκείνης. Καὶ ἡ ἀπόπειρα αὕτη ἐματαιώθη· ἀρχιερεῖς καὶ λαὸς ἐμμανεῖς ἀπαιτοῦσι τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Βαραββᾶ καὶ τὸν θάνατον τοῦ Μεσσίου, βραδύνοντα δὲ τὸν Πιλάτον, κηρύττουσιν οὗτοι ἐχθρὸν τοῦ Καίσαρος. Ἐκ

φόβου πρὸ τοῦ Ῥωμαίου Αὐτοκράτορος ὑποκύπτει ἐπὶ τέλους ὁ ἡγεμὼν, ὁ Βαραββᾶς ἀπελύθη, ὁ Ἰησοῦς ὡς βασιλεὺς οὐρανοῦ καὶ γῆς φέρων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν δεδεμένος τὰς χεῖρας ἐμφανίζεται ἀφωνος πρὸ τοῦ βήματος, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι κρᾶζουσι περίξ «ἄρον, ἄρον, σταύρωσον Αὐτόν»! Αὕτη ἐστὶν ἡ σκηνή, ἣν παρίστησιν ἡμῖν ἡ ρηθεῖσα εἰκὼν· ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου βλέπομεν ἐλευθερούμενον τὸν Βαραββᾶν, ἀνάραστον ἐν μέσῳ τῶν ἀλαλαγμῶν τοῦ λαοῦ, σύμβολον τῆς ἐλευθερώσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου· ἐτέρωθεν τὸν Πιλάτον ἐπὶ τοῦ βήματος, ζητοῦντα ὅπως κινήσῃ τὸν οἶκτον τῶν Ἰουδαίων διὰ τῶν λέξεων «ἴδε ὁ ἀνθρωπος», περίξ δὲ τοῦ βήματος τὸν ἐμμανῆ λαὸν κρᾶζοντα σταυρωθῆτω. Οὕτως ἔχοντα τὸν Ἰησοῦν παραδίδωσιν ὁ Πιλάτος εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐκεῖνος μὲν διέπραξεν ἄδικον φόνον κατὰ ἀδφου, οὗτοι δὲ ἠνοσιούργησαν κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Μικρὸν λοιπὸν ἔτι καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, οἱ μαθηταὶ προδίδουσιν Αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν σταυρωτῶν, ἀρνοῦνται, σκανδαλίζονται καὶ ἐγκαταλείπουσιν, ἅπαν δὲ τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ, ὅπερ ἤρξατο ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλέεμ καὶ ἐπερατώθη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἐπρεπε κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους συμφώνως πρὸς τὸ εὐτελὲς καὶ ἀσήμαντον τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους αὐτοῦ νὰ ὑποστῇ τὴν τύχην τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ νὰ καταπνιγῇ ἐπὶ τέλους ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς γῆς, ἐν ἣ ἐγεννήθη. Ἐκεῖνος μὲν σταυροῦται ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ ἀνευ δυνάμεως, ἀνευ

ΒΙΝΔΧΩΡΣΤ.

ὅπλων, ἀνευ ἀνθρωπίνης σοφίας, πανταχόθεν καταδιώκονται, ἐθνικοὶ δὲ καὶ Ἰουδαῖοι, σοφοὶ καὶ ἰσχυροὶ τῆς γῆς χεῖρας βοηθείας ἀλλήλοις ὀρέξαντες, συνωμοτοῦσι κατ' αὐτῶν, καὶ τὰ πάντα προαναγγέλλουσι ταχέϊαν τὴν ἐξόντωσιν τῆς νέας θρησκείας· διωγμοὶ διωγμοὺς διαδέχονται, καὶ ἡ γῆ θέατρον μαρτυρίων ἐγένετο· οἱ λέοντες τῶν ἀμφιθεάτρων ἐχορτάσθησαν, οἱ ἰχθῦς τῶν ποταμῶν ἐπαχύνθησαν, οἱ ποταμοὶ ἐβάφησαν, καὶ ἔβαπτον καὶ αὐτοὶ τὸν λευκὸν ἀφρόν τῶν θαλασσίων κυμάτων· οἱ Καίσαρες ἐν τῇ Ῥωμῇ καὶ οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, τὰ ὄρνεα ἐπὶ τῶν θαλασσῶν καὶ οἱ γῦπες ἐπὶ τῶν ἐρήμων ἡμιλλῶντο κατὰ τὴν ὠμότητα. Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ συσσωρευθῇ σήμερον τὸ ἅγιον αἷμα ἡ τὰ ἱερὰ ὅσα τῶν φονευθέντων μαρτύρων, ποταμοὶ αἱμάτων θὰ ἐξέβλυζον ἐκ τῆς γῆς καὶ λόφοι ὀστέων ἐπὶ γῆς θὰ ἐνεφανίζοντο. Καὶ ὅμως τί πάντα ταῦτα κατάρθωσαν; ἓνα αἰῶνα μετὰ Χριστὸν ἐχριστιανίσθη ὁ κόσμος, καὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς μετεβλήθη. Τερτυλλιανὸς δέ, σπουδαῖος Ἀπολογητὴς τοῦ χριστιανισμοῦ, εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο ἐκπληκτικὸς ἀτενίζων, δὲν ὑπάρχει, ἔλεγεν ἐνθουσιῶν, γωνία γῆς, ὅπου δὲν ἰδρῶθῃ καὶ

Εκκλησία, χθές δὲν ἤμεθα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ σήμερον εἴμεθα πανταχοῦ. Τοιαύτη ἦτον ἡ ἀφανὴς δύναμις τοῦ σταυρωθέντος· καὶ ἂν ἐπὶ τέλους ἐδριάμβευsen ἦτο θεῖον τὸ ἔργον, καὶ ὅ,τι μὲν ἄνθρωποι δημιουργοῦσιν, ἄνθρωποι ἐξηφάνισαν, ὅ,τι ὅμως θεῖαι χεῖρες ἐδεμελίωσαν, ἀνθρώπιναι χεῖρες ἀδυνατοῦσι νὰ ἀφανίσωσιν. Ἐκτοτε 19 παρῆλθον αἰῶνες· ἀνατροπαὶ καὶ ἀναστατώσεις τὸν κόσμον ἐτάραξαν, νέα κράτη ἐνεφανίσθησαν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐρείπιων αὐτῶν ἕτερα πάλιν ἀνεπυργώθησαν, ἀλλὰ καὶ ταῦτα κατέπεσον, καὶ ἐκ τῆς δόξης αὐτῶν ἐρείπια μόνον σώζονται καταστραφέντος μεγαλείου· μόνος ὁ χριστιανισμὸς μένει ἀκλόνητος, καὶ θὰ μένη εἰς τὸ διηνεκές, διότι θεῖαι χεῖρες αὐτὸν ἀνίδρυσαν. Ναπολέων ὁ Μέγας ἐξόριστος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀγίας Ἑλένης, ἐν σοβαραῖς στιγμαῖς τοῦ βίου αὐτοῦ εὐρισκόμενος, ἀποτείνεται πρὸς τὸν στρατηγὸν αὐτοῦ Βερνάρδον, καὶ παραβάλλων τὸν Ἰησοῦν πρὸς τοὺς μεγάλους ἀνδρας, τί μένει, ἔλεγεν, ὦ στρατηγέ μου ἐκ τοῦ μεγαλείου ἐνός Ἀλεξάνδρου καὶ Καίσαρος; μόνον τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἅτινα μὲ ψυχρὰν καρδίαν ἀναφέρουσιν οἱ διδάσκαλοι, σφαγαὶ δὲ καὶ καταστροφαὶ καὶ καθημαγμένα ἐρείπια· ἀναθεωρῶν δὲ ἐν τῷ παρελθόντι τὸ ἴδιον αὐτοῦ μεγαλεῖον, χθές, ἔλεγεν, εἰς τὸ βλέμμα μου ἔτρεμεν ἡ Εὐρώπη, καὶ μυριάδες ἀνθρώπων τὰς προσταγὰς μου παρηκολούθουν, καὶ πρόθυμοι εἰς τὰς μάχας παρουσιάζοντο· σήμερον ὑπὸ πάντων ἐγκατελείφθη, καὶ αὐριον θὰ ὑβρίζωσιν τὴν μνήμην μου καὶ οἱ στενότεροι αὐτοῖ τῶν φίλων μου. Εἰς μόνος ἄνευ ὀπλων καὶ σφαγῶν ἐπόρθησε τὸν κόσμον, καὶ κατέκτησε τὰς καρδίας, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου μυριάδες ἀπέθανον, καὶ μέχρι τῆς σήμερον δακρύουσιν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἠλεκτρίζονται αἱ καρδίαι, καὶ εἶνε ἔτοιμα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων νὰ ἀποθάνωσιν· οὗτος εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν Μέγας, ὁ Ὑῖός τοῦ Θεοῦ!

Γ. Κ.

3. Η ΕΠΑΙΤΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ G. Induno (ἐν σελ. 361). Ἡ νεάνις, ἣν παριστᾷ ἡ εἰκὼν τοῦ διασήμου καλλιτέχνου καὶ G. Induno, εἶνε τέκνον τῆς Σαβοΐας. Ἡ πατρίς αὐτῆς εἶνε ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐκεῖνη ὄρεινὴ χώρα ἡ περὶ τὸ γιγαντῶδες ὄρος Montblanc, ἣτις εἰς μὲν τὸν μακρόθεν προσερχόμενον ξένον ἀποκαλύπτει θαυμάσια θέλγητρα, ἀλλ' εἰς τὰ ἴδια αὐτῆς τέκνα μόλις παρέχει τὰ ἀναγκαῖα μέσα πρὸς τὸ ἀποζῆν. Διὰ τοῦτο οἱ κάτοικοι, πρὸ πάντων οἱ παῖδες καὶ τὰ κοράσια τῶν πτωχοτέρων, ἀπέρχονται, ὅταν ἐπέλθῃ ὁ χειμῶν, εἰς ἄλλους ὀλβιωτέρους τόπους, ὅπως κερδίσωσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, ἔχοντες συνήθως ἐγχορδὸν τι μουσικὸν ὄργανον, τὴν «Gironda», ὡς πιστὸν σύντροφον καὶ ὡς πρόσχημα τῆς ἐπατείας. Οὕτω καὶ ἡ πτωχὴ νεάνις τῆς ἡμετέρας εἰκόνος κατὰ τὴν ἀπὸ κώμης εἰς κώμην καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν περιπλάνησιν τῆς, κουρασθεῖσα ἀναπαύεται ἥδη ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς ἐπὶ τοῦ χιονοσκεποῦς θρανίου, ἵνα μετ' οὐ πολὺ ἀναλάβῃ πάλιν τὴν ὁδοιπορίαν τῆς.

4. Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἑρνέστου Μεσσονιέ (ἐν σελ. 365). Ὁ Meissonier, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ καὶ ἄλλοτε πρότερον ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ γράψωμεν διεξοδικώτερον, μετ' ἰδι-

αιτέρας ἀγάπης ἐπεξεργάζεται μικρογραφικὰς εἰκόνας· πολλὰ τῶν εἰκόνων αὐτοῦ εἶναι τὸσον μικραὶ, ὥστε δύνανται σχεδὸν νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ τῆς παλάμης ἐνός ἀνδρός. Κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ μέγεθος μία εἰκὼν τοῦ Meissonier ἔχουσα ἐπιφάνειαν ἐνός τετραγωνικοῦ μέτρου θὰ ἐξετιμᾶτο 23/4 ἑκατομμύρια φράγκα. Εἰς τὴν τάξιν τῶν μικρογραφικῶν τούτων εἰκόνων ἀνήκει καὶ ὁ «Ἐρασιτέχνης» ἡ ὡς ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ ζωγράφου «L'amateur des gravures».

5. ΒΙΝΔΧΩΡΣΤ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 368).

Ὁ πρὸ τινων ἡμερῶν ἀποβιώσας ἀρχηγὸς τοῦ κληρικοῦ κόμματος ἐν τῷ Γερμανικῷ κοινοβουλίῳ Βίνδχωρστ ἐγεννήθη ἐν Κάλκεγχαπ (παρὰ τῷ Ὁσναβρὺκ ἐν Βεσφαλίᾳ) τῇ 17 ἰανουαρίου 1812. Ὑπὸ τῶν γονέων αὐτοῦ, πτωχῶν χωρικῶν, προωρίσθη διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον, ἀλλὰ προτιμήσας τὴν σπουδὴν τῆς νομικῆς ἔγεινε δικηγόρος καὶ τῷ 1849 ἐξελέχθη βουλευτὴς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τοῦ Ἀννοβέρου. Ἐν ἔτει 1851 διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, μέχρι τοῦ 1886, ὅτε τὸ Ἀννοβέρον συνεχωνεῦθη εἰς τὴν Πρωσίαν. Εἶτε ἔχων τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου εἶτε διατελὼν ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς, ὁ Βίνδχωρστ ὑπῆρξεν ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος τῶν συμβούλων τοῦ στέμματος τοῦ Ἀννοβέρου. — Ὅτε, τῷ 1867, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Βορειογερμανικὸν Κοινοβούλιον, ἀνέλαβε φυσικῶς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κόμματος τῶν Γουέλφων, ἐν ταύτῃ δὲ διέμεινε μέχρι θανάτου, καὶ ἐνῷ διεμαρτύρετο περὶ τῆς πίστεώς του πρὸς τὴν Αὐτοκρατορίαν, αἱ προσωπικαὶ συμπάθειαι τοῦ ἀνῆκον εἰς ὑπόθεσιν ἦν ἐγνώριζεν ὡς διὰ παντὸς ἀπολεσθεῖσαν. — Ἀλλ' ὁ Βίνδχωρστ ἦτο πρὸ παντὸς καθολικὸς· καθολικὸς πιστεύων, καθολικὸς τοῦ κόσμου, καθολικὸς πρακτικὸς· τὸ ὅποιον δὲν ἠμπόδισεν αὐτὸν, ἐν ἔτει 1887, ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ἀγίας Ἐδρας, λαβούσης τὸ μέρος τῆς Γερμανικῆς κυβερνήσεως κατὰ τὰς ἐκλογάς. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Βίσμαρκ ἤρχισε τὸν κατὰ τῆς παπῶσύνης πόλεμον, δὲν ἔσχεν ἐχθρὸν μᾶλλον ἐπικίνδυνον καὶ μᾶλλον ἀκαταπόνητον ἐκείνου, ὅστις ὠνομάζετο «ἡ μικρὰ Ἐξοχότης». — Ὁ Βίνδχωρστ ὑπῆρξεν ὁ θαυμαστότερος γνώστης τῆς κοινοβουλευτικῆς τακτικῆς, ἐφάμιλλος κατὰ τοῦτο τῶν μεγαλειτέρων κοινοβουλευτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας. Οὐδεὶς ἐγνώριζε κάλλιον αὐτοῦ νὰ διαπραγματεύεται, νὰ ζητῇ, νὰ λαμβάνῃ, νὰ προσφέρῃ ἀκόμη, ἀλλ' οὐδέποτε νὰ δίδῃ. Τὰς μεγαλειτέρας του ἐπιτυχίας δὲν ὀφείλει εἰς τὴν εὐγλωττίαν του, ἣτις ἦτο εὐχερὴς, πρωτότυπος, φιλοπαίγμων καὶ χαρίεσσα, ἀλλ' εἰς τοὺς ἐν τοῖς διαδρόμοις τοῦ κοινοβουλίου συνδυασμοὺς καὶ εἰς τὰς ἐν ταῖς αἰθούσαις ἐνεργείας του. Ἦτο ὁ μόνος ἄνθρωπος ὁ δυνάμενος νὰ καυχηθῇ ὅτι ἐκίνησε τὸν σιδηροὺν ἀρχικαγκελλάριον καὶ ἀπέθανεν ἐν πλήρει θριάμβῳ, κατ' ἣν στιγμὴν ἐξαφανίζεται τὸ τελευταῖον ἵχνος τῶν κατὰ τοῦ καθολικισμοῦ βίσμαρκεϊων νόμων. — Ὁ Βίνδχωρστ ἦτο ὁ μόνος ἀνὴρ ὁ δυνάμενος νὰ διατηρήσῃ ἠνωμένον τὸ μέγα κόμμα τῶν ἐν Γερμανίᾳ καθολικῶν. Τὸν θάνατον τοῦ Βίνδχωρστ ἐθρήνησαν ὅλοι οἱ Γερμανοί, ὅλα τὰ πολιτικὰ κόμματα, διότι ὁ μέγας οὗτος ρήτωρ καὶ ἔξοχος πολιτικὸς ἦτο ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ γενναιοφρων.